

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۲۱ اردیبهشت ۹۰

هفته‌ی پانزدهم (بهانه‌های بی‌اساس)

۷ جمادی الثانی ۱۴۳۲ (هفته‌ی اول ماه جمادی الثانی)

به نام پروردگار بخشنده و مهربان. نامی که همواره زینتِ جهان است تا در آرایشِ جانش از آن مدد جوید. گاه، خود را به رنگ‌های الوانِ بهار بیاراید و گاه برهوتی را به تصویر کشد.

در هر لحظه از حیاتش، به ضربانِ امید متصل است تا باز طلوع و غروبی را در درونِ جانش ذخیره کند؛ جانی که همواره در انتظارِ رسیدن به سرمنزلِ رحمت الهی است و سفرِ انسان وقتی تمام می‌شود که برای رسیدن به آن سرمنزل، حرکت کرده باشد.

آموزش، نعمتی است که جهل آن را می‌شناسد و با آمدنش، عمرش به پایان می‌رسد پس دست‌های رهروان حق به طرفش دراز می‌شود تا برکه‌های محصور شده را به دریایِ فضیلت و حکمت پیوند کند و اگر آمده تا نامی داشته باشد، نامش چراغی فروزان شود در عالمی که چلچراغ‌هایش، مجالِ دیدنش را نمی‌دهد.

به سؤال سایت که نحوه‌ی درمانتان بود، زمانی که برای اثر دارو نیازمند بودید، با بهانه‌های یک بیمار که اراده‌اش در رفتن و شناختِ بیماری، بهانه‌هایی بی‌اساس است، پاسخ دادید.

گروه سنی ۱۵ تا ۲۵ سال:

از شدت انرژیِ سنشان نمی‌توانند منتظرِ اثرگذاریِ داروی تجویز شده باشند. دارو را دوست دارند ولی منتظرِ اثرش نمی‌شوند. با تشخیصِ احساسیِ سنشان، مرتباً به دنبالِ دارویی هستند که حال و روزشان را تغییر دهد. زمانِ درمان، برایشان بی‌معنی است؛ فقط می‌خواهند سالم باشند؛ چطور باید به این سلامت برسند را درک نمی‌کنند. از بستر که بر می‌خیزند، در فکر چاره‌ای هستند که آن روز را با حالی که آن را نمی‌شناسند، برای خود مطلوب و دلپذیر کنند. آنچه اهمیت دارد، سرعتِ زمان است؛

اشتیاقِ فراوانی به آمدن و رفتنش، در درونشان وجود دارد؛ می‌خواهند نوجوان نباشند، جوان شوند و معنای جوان را در آزادیِ مطلق احساس کنند پس در دام تورِ صیادان گرفتار می‌شوند یا با پشیمانی به سراغ پزشکشان می‌روند و یا در پنجره‌های تور می‌مانند و دست‌های ناتوانشان هرگز از آن جدا نمی‌شود.

آنچه که به عنوان اهمیتِ بحث در این گروه سنی است، توانمندیِ عقلی است تا با بارور شدنش، درختِ وجود، درختی مستحکم شود.

گروه سنی ۲۵ تا ۴۰ سال:

باید منتظر تشخیص درستِ عقلانی سنشان باشند. به جای مطالعه در احوالِ بیماران ناعلاج به سراغ بیمارانی بروند که در اثر از دست ندادنِ امید و همتشان، سخت‌ترین مواردِ درمان را به سهل‌ترین روش تبدیل کردند و گره‌های ناگشودنی را با حوصله و تدبیر باز کردند.

و گروه سنی ۴۰ سال به بعد:

خوردن دارو و اثر گذاریِ آن در روندِ سنی این گروه بدون دخالت خودشان، در معالجه است پس برای بهبودیِ یک ویروس کهنه، حوصله و صبر لازم است تا پادزهر در بدن، مانع برگشت بیماری شود.

نحوه‌ی درمانتان:

شما نیازمند آرامشی هستید که یک بیمارِ در روی تخت بیمارستان به آن محتاج است و کسانی که برای احوالپرسی می‌آیند و در کنار تخت جمع می‌شوند، مراقب هستند که بیمار را خسته نکنند پس عجله نکنید و نگرانِ زمان نباشید؛ زمان وقتی برایتان معنا پیدا می‌کند که توانسته باشید از بستر برخیزید و اعلام کنید: دردهای ناعلاجم را با امید و توکل درمان کردم.

برای هفته‌ی آینده، بیمارانی را می‌پذیریم که در خوردن دارو وسواس نداشته باشند و به تشخیصِ خودشان اعتماد نکنند.

گروه سنی ۱۵ تا ۲۵ سال:

اعلام کنید برای معالجه، قرص را دوست دارید یا آمپول را و آنچه اهمیت دارد کدام روش است؟

و گروه سنی ۲۵ تا ۴۰ سال:

روی تخت دراز بکشید و بدون هیچ سؤالی منتظر باشید تا برای جراحی به اتاق عمل بروید؛ پس دستورات یک بیمار منتظر عمل را به جا آورید.

و گروه سنی ۴۰ سال به بعد:

باید علاقه به خوردن دارو را در خودتان افزایش دهید تا با بهانه‌های نابه‌جا، بیماری‌تان نا‌علاج نشود.

از لحظه‌های حیاتتان مانند زندگان لذت ببرید تا نفس زنده بودن‌تان، باعث شادابی صبح و آرامش شب باشد.

اللهم عجل لولیک الفرج